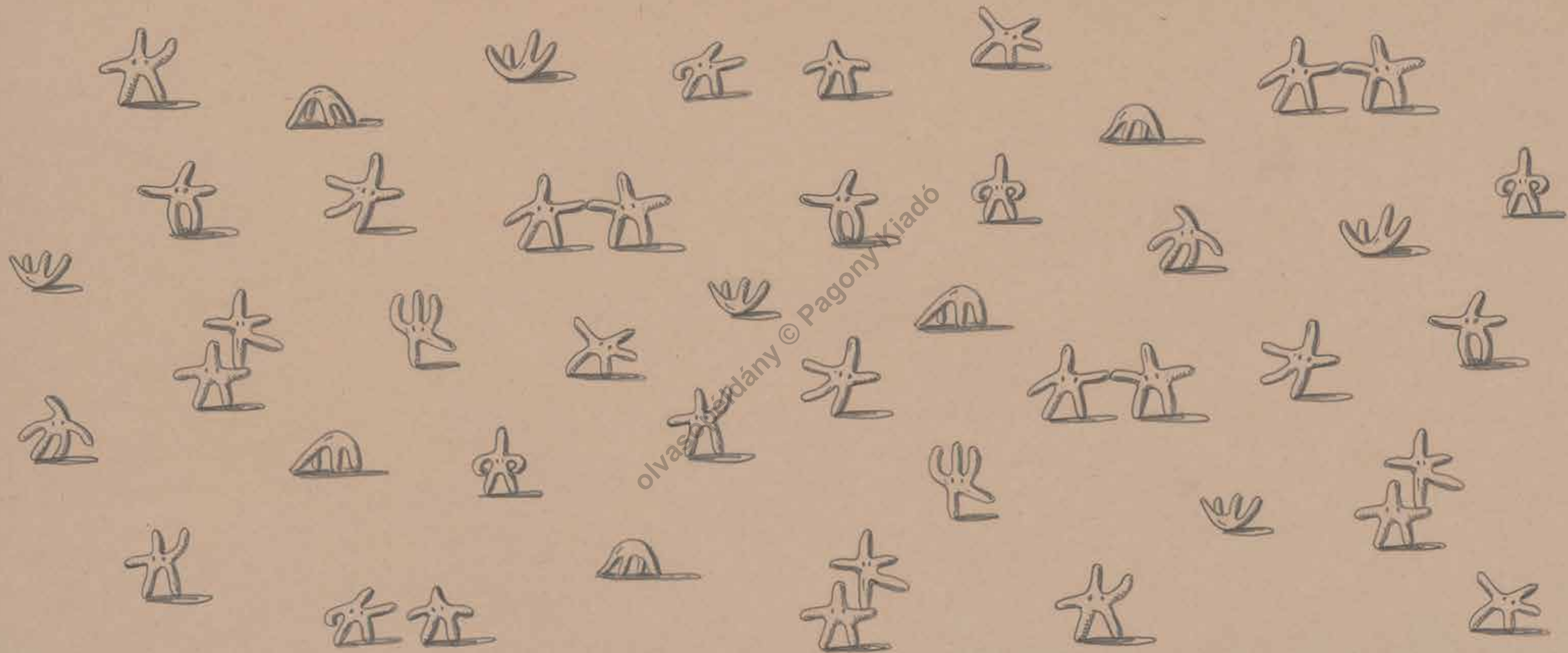

olvasópéldány © Pagony Kiadó

olvasmány © Pagony Kiadó

Kuthy Ágnesnek

olvasópéldány © Pagony Kiadó

Gimesi Dóra

Emma csöndje

Takács Mari rajzaival

Pagony

bálna

rozmár

Fehér cápa

delfin

rák

szivacs

polip

narvál

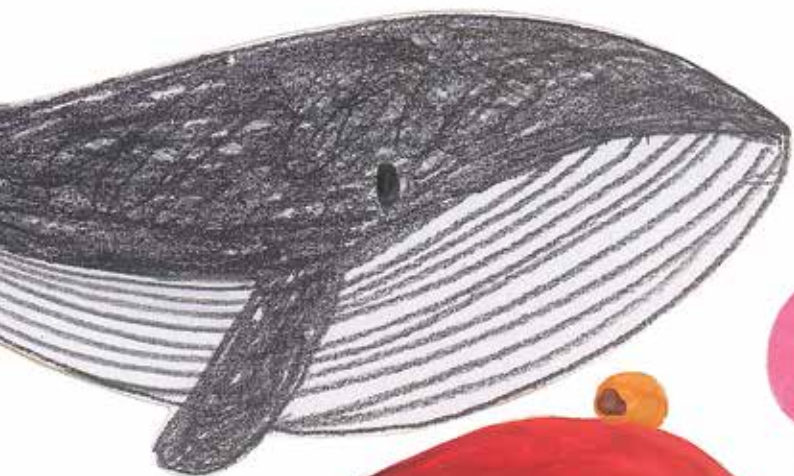
lamantin

tengeri csillag

A halakat értem.

Meg a bálnákat, delfineket, lamantinokat, rozmárokat, narválakat, rákokat, szivacsokat, tengeri csillagokat. Tudom, hogy a fehér cápa a tenger csúcsragadozója, hogy a polipnak három szíve és nyolc karja van, hogy a medúzák csapatban járnak. Megfigyeltem, hogy a rákok tengeri rózsákat és korallokat aggatnak magukra, hogy beleolvadjanak a környezetükbe. Láttam már narvált, aki az óceán unikornisa, és lamantint, aki egész nap alszik.

7 2 17
10 9 13

Emmának hívnak. Hétéves, két hónapos és tizenhét napos vagyok, és ha felnövök, tengerbiológus leszek, mint a mamám és a papám. De az sajnos még nagyon messze van. A legjobb esetben is tíz év, kilenc hónap és tizenhárom nap múlva.

A víz alatt nem számolom az időt. Ott nincsenek órák, percek és másodpercek, csak a csönd. És néha a bálnák lassú éneke.

A mamám szerint hamarabb tudtam úszni, mint járni. Olyan sokáig vissza tudom tartani a lélegzetemet, hogy kis-koromban azt mondogatták, lehet, hogy tüdő helyett kopoltyúm van. Ez persze butaság, hiszen az embernek nem lehet kopoltyúja. Sajnos.

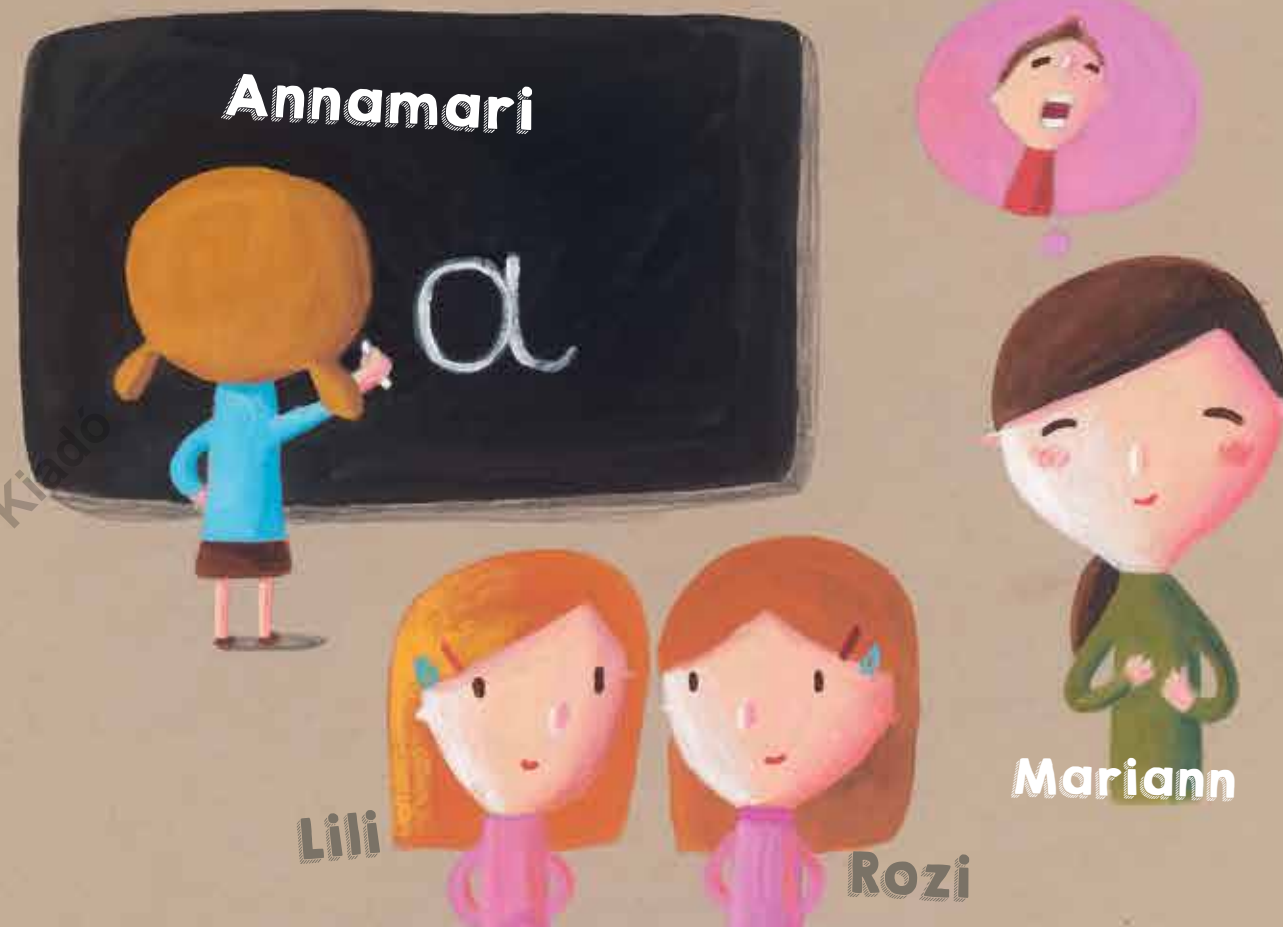
Két hete, három napja és tíz perce járok iskolába. Két hete, három napja és tíz perce azt képzelem, hogy a világ egy nagy akvárium. A város is akvárium. Az iskola is egy akvárium.

Én pedig egy pici tengeri uborka vagyok az akvárium fenekén. A tengeri uborkák nem zavarnak senkit. A tengeri uborkák láthatatlanok.

Amióta láthatatlan vagyok, a következő dolgokat figyeltem meg:

Az osztályteremben Félix a leghangosabb. Folyton azt lesi, mikor köthet bele valakibe, és gyakran elveszi a nála gyengébbek uzsonnáját. Ő tud a legjobban üvölni, ezért ha elkezd valamit, egy percen belül az összes fiú csatlakozik hozzá. Kivéve Olivér, aki egész nap a padjára borulva alszik és horkol. Meg Ádám, aki folyton a telefonját nyomkodja. Lövöldözős játékot játszik, és sosem némítja le a hangerőt.

Annamari a lányok vezére. Ő mondja meg, mit kell játszani szünetben, hogy melyik tolltartó a menő és melyik a béna. Amikor a táblára ír, mindig megcsúszik a kezében a kréta, ami olyan, mintha végighúzná a körmét a gerincemen belülről. Lili és Rozi mindent együtt csinálnak. Színes csatokat meg bigyókat tesznek a hajukba, hogy különbözőek legyenek, de éppen ettől lesznek teljesen egyformák. Mindig egyszerre beszélnek, és mindig olyasmiről, ami egyáltalán nem érdekes.

Mariann nem barátkozik a lányokkal. Minden szünetben Félix körül sündörög, és nagyon hangosan nevet a poénjain. Igazából nyerít, mint egy ló.

Amikor még oviba jártam, mindenki azt mondta, bőgőmasina vagyok. Pedig nem is. Csak minden olyan hangos volt, hogy muszáj volt sírni. Irtóatosan hangos. Az óvó nénik meg a többi gyerek. A nyikorgó hinták. A csúszdának az a hangja, amikor összesúrlódik a farmernadrág fémgombjával. A papírvágó ollók csattogása. Meg a villamosok, ahogy befordulnak a sarkon. A rengeteg hang közül sose tudtam, melyik a fontos. Sokszor még most sem tudom. Ezért aztán az első tanítási napon kaptam a mamámtól egy fülhallgatót, amelyben mindig zúg a tenger. Ha felteszem, rögtön megszűnik az ordítás, a horkolás, a pittyegés, a krétacsikorgás, a vihogás, a nyerítés. Majdnem olyan, mintha a víz alatt lennék.

– Hé, Emma!

A víz alatt nem hallod, ha valaki a szárazföldről kiabál.

– Emma! Hozzád beszélek! Mondjál már valamit! Süket vagy?

Akkor se, ha teli torokból ordít, és közben tiszta vörös lesz a feje.

– Gyerekek, az Emma megkukult! Kuka! Kuka!

Ekkor Félix a hátam mögé oson, és egy hirtelen mozdulattal lekapja a fejemről a fülhallgatót.

Mindent előntenek a hangok: a fiúk diadalüvöltése, a lányok vihogása, a lövöldözős játék pittyegése, a horkolás, a nyerítés, a kréta csikorgása a táblán, a villamos csörömpölése a sarkon. Túl sok hang.

– Kuka! – üvölti Félix.

– Kuka! Kuka! Kuka! – üvölti az egész osztály.

Muszáj visszaszereznem a tengerzúgást, ezért Félix után vetem magam, és leteperem a padlóra. Azt hiszem, meglepi, hogy milyen erős vagyok, mert alig védekezik.

Az igazgatói iroda előtt ülök, tengerzúgással a fülemben. A padló hatszögletű lapokból áll, növények indái tekeregnek rajtuk. Minden lapon egy kis kanyar, csak egymás mellé rakva lesz belőlük virág. Olyan, mint egy labirintus.

– Emma, hát mit csináltál már megint? – kérdezi a mama, amikor kijön az igazgató nénitől.

Szeret olyanokat kérdezni, amiket már úgyis tud.

– Emma, nézz rám! Annak a fiúnak két öltéssel kellett összevarrni a homlokát. Ez komoly dolog.

Mondani szeretnék valamit, de a mama szeme annyira szomorú, hogy egy nagy, tüskés tengeri sünnő tőle a torkomban, és egyáltalán nem tudok megszólalni.

Még mindig csak 10 óra 42 van, ezért bemegyek a mamával a munkahelyére. Azt hiszem, már mondtam, hogy a mamám és a papám is tengeri állatokkal foglalkozik. A munkahelyüket úgy hívják, hogy

NAGY KÉKSÉG

AKVÁRIUM ÉS TENGERBIOLÓGIAI KUTATÓINTÉZET

A régi, kék-fehérre festett épületben mindenkit ismerek. Amíg a mama és a papa dolgozik, én az akváriumok között kószálok. Végighúszom az ujjamat az üvegen, így köszönök a cápáknak, rájáknak, medúzáknak, csikóhalaknak, tengeri csillagoknak. Az orrszarvú doktorhallal addig nézünk farkasszemet, amíg el nem nevetem magam, és ettől egy kicsit kisebb lesz a torkomban a tengeri sün.

A legjobban azt a szárnyat szeretem, ahol az állatkórház működik. Itt laknak a legjobb barátaim.

Malvin, a polip, akinek nyolc karja és három szíve van.

Pepe, a lamantin, más néven tengeri tehén.

Agy, az ördögrája, akinek a legnagyobb az agytérfogata a medencében.

Inez, a pörölycápa, akinek T alakú a feje.

És persze Iván.

Iván fehér cápa és a legjobb barátom. Van egy csúnya sérülés a hátán, mert véletlenül elkapta egy hajócsavar. Azóta retteg a nyílt tengertől.

– Nem is rettegek! Aki azt mondja, hogy rettegek, azt kettéharapom! – keménykedik Iván, de én tudom, hogy igenis retteg. A többiek is tudják.

– A mamád ma megvizsgálta – súgja nekem Inez, amikor Iván távolabb úszik. – Azt mondja, gyógyul a háta, és nemsokára visszamehet a tengerbe.

Iván olyan erővel pördül meg, hogy egészen zavaros lesz körülötte az akvárium vize. Kitátja a száját és a pörölycápara támad.

– Nem gyógyul! – ordítja. – És nem megyek vissza oda! Soha!

Szerencsére épp ekkor hozzák vissza Malvint a műtőből. Még kissé kótyagos, két ápoló segít neki visszamászni a vízbe. Az állatok az akváriumuk üvegére tapadva, néma csöndben figyelik az eseményeket. Az öreg poliphölgy először magatehetetlenül süllyedni kezd, majd lassan erőre kap, és az üveghez úszik. Nagyon lassan mozdítja meg a karját, bágyadtan integet a többieknek.

– Jól van, drágáim, nyugodjatok meg, jól vagytok!

A többiek egy állatként sóhajtanak fel. Inez és Iván lepacsiznak az uszonyukkal, Agy hatalmas kört ír le az akváriumában, a kis rákok boldogan dobálják kagylóhéj kalapjukat. Pepe, a lamantin álmában meglengeti a farkát, mert ő egész nap aludni szokott. Malvint mindenki szereti.

– És sikerült a műtét? – érdeklődik Agy.

– Nem értettem pontosan, amit a doktornő mondott, de állítólag a tengerben úszó izébigyók miatt volt az egész betegség – tárja szét a karjait a polip.

Az ördögrája tudálékosan lebegteti a testét, ami nála azt jelenti, hogy mindjárt szónokolni fog.

– Nem izébigyók, hanem mikroműanyag – magyarázza. – Belőlem is kimostak a múltkor egy kilót.

– De Agy, ha olyan okos vagy, miért eszel műanyagot? – kérdezi egy tengeri csillag.

– Mert nem tudom kiszűrni a vízből! – csattan fel Agy. – Láthatatlan műanyag-szemcsék, nem érted?

A tengeri csillag nem érti, de hát a tengeri csillagok nem valami okosak.

Odamegyek Malvin akváriumához, és az üvegre teszem a tenyeremet. Malvin is odaérinti a tapadókorongjait, ami olyan, mintha mind a nyolc karjával megölelne.

– Mesélj, Emma, milyen az iskola!

– Hangos.

– Jaj. Azt te nem szereted – sóhajt Malvin. – De ugye nem bántottak?

Megvonom a vállam. Kicsit szégyellem, ami ma reggel történt, még akkor is, ha teljességgel elkerülhetetlen volt.

– Véletlenül földhöz vágtam egy fiút – mondom halkan.

Mivel mindannyian noszogatnak, elmesélem az egész reggelt az ijesztő hangoktól odáig, hogy Félix kukának nevezett.

– Mondtam, hogy bántani fogják! – fakad ki Iván. – Emma túl érzékeny, semmi keresnivalója egy olyan veszedelmes helyen, mint az iskola!

– A mama szerint muszáj iskolába járni – sóhajtok. – De a verekedés miatt most egypár napig nem mehetek.

Az állatok örömtáncot lejtenek a hírre, hogy egy ideig többet leszek velük.

A nagy üdvrivalgásra Pepe is kinyitja a fél szemét.

– Jé, Emma, te itt vagy? – ásít. – Nem is vettelek észre.

– Szia, Pepe! – mosolygok az álmos lamantinra.

– Na mesélj, milyen az iskola!

Az akváriumokban mindenkiből egyszerre tör ki a nevetés.

- Már rég az ember a csúcsragadozó, nem tudtad?

Néhány nappal később Ivánt figyelem. Egyre szebben úszik, szinte már nem is látszik a sérülése, de hallani sem akar a tengerről.

– A tenger iszonyatos – mondja nekem, csak nekem. – Sosem tudhatod, milyen veszély leselkedik rád.

– De Iván, te egy csúcsragadozó vagy – vitatkozom.

– Nagy tévedés, Emma – morogja Iván. – Már rég az ember a csúcsragadozó, nem tudtad?

Ezen elgondolkodom. Valami okosat akarok mondani Ivánnak, valami olyasmit, hogy nem minden ember gonosz és felelőtlen, hogy itt van a mamám és a papám, vagy például én – ám ekkor hirtelen megszólal a vészcsengő.

A vészcsengő azt jelenti, hogy egy tengeri állat valahol nagy bajban van. Gyorsan magamra kapom a sárga szédzsekimet, és kiszaladok az épületből. A papa már az állatmenő volánjánál ül. Gyorsan int, hogy ugorjak be mellé, és már robogunk is dél felé, végig a parton.

– Riasztást kaptunk a strandról – magyarázza a papa. – A víz a partra sodort egy kardszárnyú delfint.

Hirtelen annyira izgatott leszek, hogy el is felejttem a sok éles hangot, ami az autópályán körülvesz bennünket. Még soha nem volt a kórházunkban kardszárnyú delfin! Persze láttam már élőben, sőt simogattam is, de egy saját kardszárnyú delfin, aki velünk fog lakni, az mégiscsak más!

Hamarosan megérkezünk: egy sziklával körülvett, eldugott partszakaszon állunk meg. A papa megvizsgálja a kardszárnyút, és óvatosan elkezdifejteni róla a hálót, amibe belegabalyodott. Amikor a turisták fölé hajolnak és lefényképezik, udvariasan megkéri őket, hogy hagyják dolgozni.

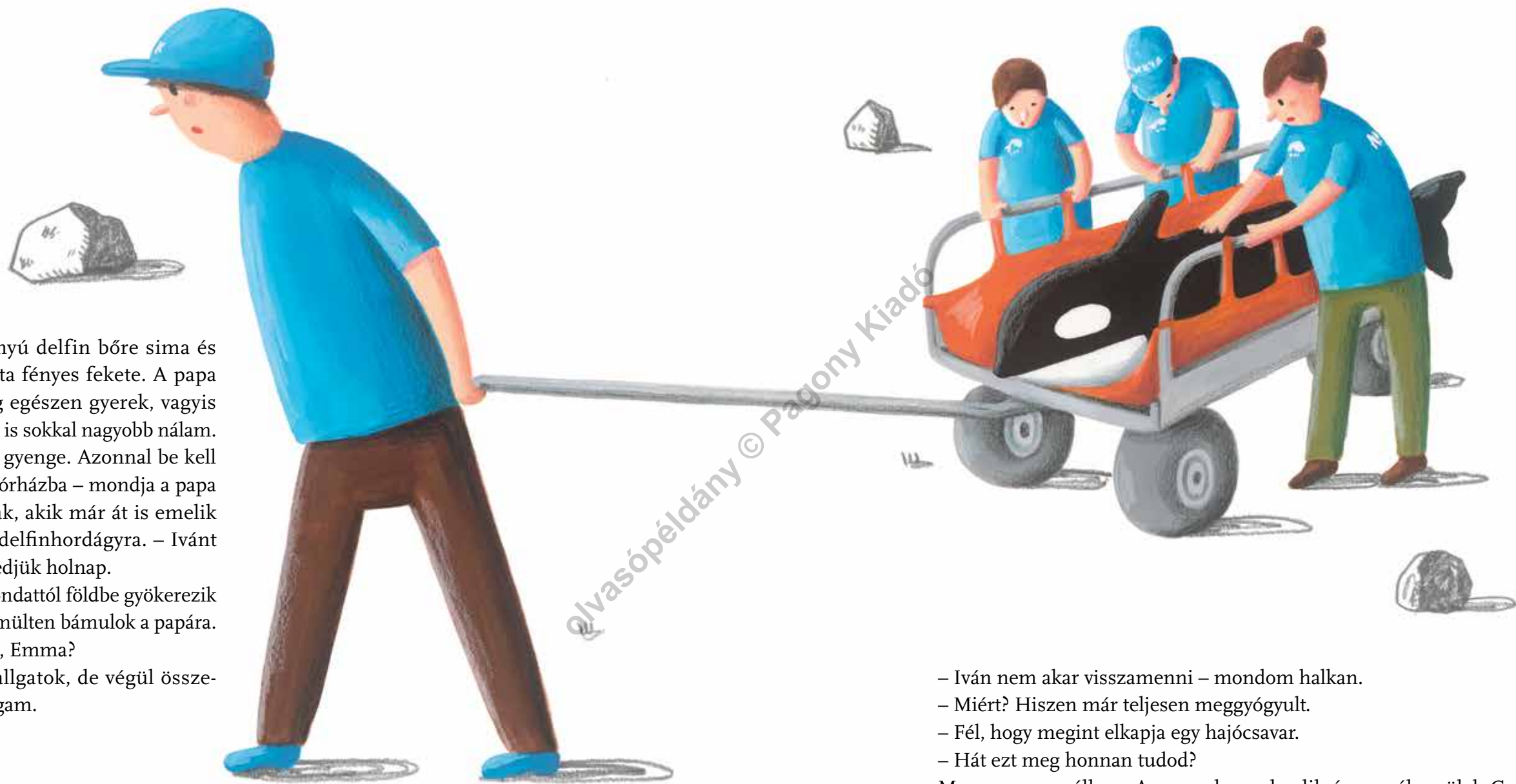
– De hát mi találtuk! – méltatlankodik egy éles hangú nő.

– Gyakorlatilag megmentettük – bólogat a mellette álló, pocakos fickó. – Ha nem rakjuk fel az Instára, maguk sose tudják meg, hogy ide kell jönni.

– Lőjünk még egy szelfit, aztán húzzunk innen! – javasolja a nő.

Nagyot szürcsöl a kólájába, majd összegyűri a fémdobozt, és behajítja a sziklák közé.

Kisebb koromban, ha ilyesmit láttam, összeszedtem a szemetet, és hozzávágtam ahhoz, aki eldobta. Egyszer egy kövér néni meg is kergetett, miközben azt üvöltötte, hogy „na megállj csak, te antiszociális kis bestia!”. Akkor tanultam meg azt a szót, hogy bestia. Amikor a papa észreveszi, hogy mindjárt elindulok a sziklák felé, inkább magához int, hogy segítsék lefejteni a hálót.

A kardszárnyú delfin bőre sima és hűvös, a háta fényes fekete. A papa szerint még egészen gyerek, vagyis borjú, de így is sokkal nagyobb nálam.

– Nagyon gyenge. Azonnal be kell vinnünk a kórházba – mondja a papa az ápolóknak, akik már át is emelik a beteget a delfinhordágyra. – Ivánt úgysis elengedjük holnap.

Ettől a mondattól földbe gyökerezik a lábam. Rémműlten bámulok a papára.

– Mi a baj, Emma?

Sokáig hallgatok, de végül összeszedem magam.

– Iván nem akar visszamenni – mondom halkán.

– Miért? Hiszen már teljesen meggyógyult.

– Félt, hogy megint elkapja egy hajócsavar.

– Hát ezt meg honnan tudod?

Megvonom a vállam. A papa elmosolyodik és magához ölel. Cseresznyés dohány- és tengerszaga van.

– Jól van, majd kitalálunk valamit. De most nagyon kell sietnünk.

A delfinborjút Fülöpnek nevezzük el. A papa és a mama napokig vizsgálja: szerencsére nem beteg, csak nagyon gyenge és kimerült.

– Akárki akármit mond, szerintem nem húzza sokáig – magyarázza Agy.

– Hogy mondhatasz ilyen? – méltatlankodik Malvin.

– Hát nyilván nem véletlenül vetődött a partra – gondolkozik Inez.

– Új-Zélandon nyolcvan kardszárnyú delfint találtak a parton nemrég – folytatja a rája. – Szerintetek hányan maradtak életben?

– Ötvenen? – tippel Inez.

– Hetvenen? – ásít Pepe.

Az ördögrája tudálékosan meglengeti a testét, mielőtt elárulná a megoldást.

– Huszonhatan – mondja végül. – Huszonhatan, nyolcvanból.

Malvin a karjaiba temeti az arcát.

– Borzasztó!

– Te honnan tudsz ilyeneket? – kérdezi Agytól a tengeri csillag.

– Mert az én agytérfogatom a legnagyobb ebben a medencében.

– Mégsem tudod kiszűrni a műanyag bigyulákat.

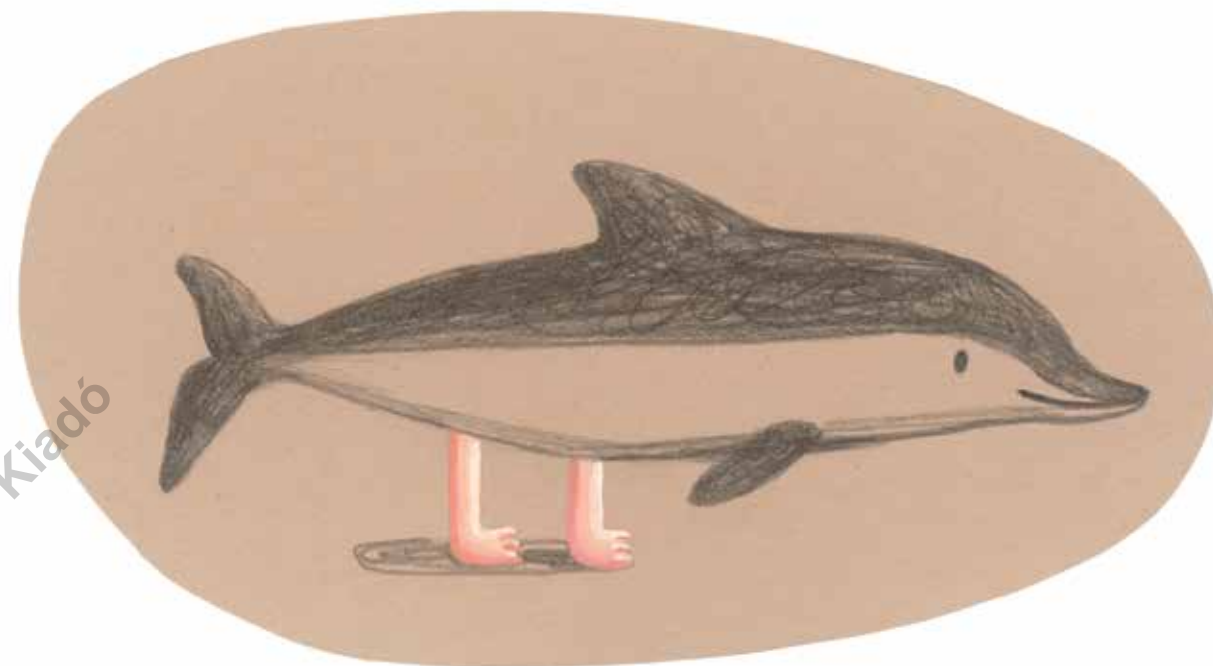
Az ördögrája általában nem táplálkozik tengeri csillagokkal, de azt hiszem, Agy ezúttal komolyan elgondolkozik a lehetőségen.

– Iván, szerinted túléli az új fiú? – fordul Inez a fehér cápához.

Iván sötét pillantást vet a többiekre, és kivillantja a fogsorát.

– Tök mindegy. Úgyis elharapom a torkát. Abban a pillanatban, ahogy beteszi a lábát a medencémbe.

– De a delfinnek nincs is lába. Vagy van? – morfondíroznak a tengeri csillag.

A beszélgetésnek a papa érkezése vet véget: két ápoló és egy csörlős szerkezet segítségével beleeresztik Fülöpöt az akváriumba. Amint leveszik róla a hámat, a delfinborjú kétségbeesetten nekiiramodik, majd egy perc múlva tiszta erőből nekiütközik az akvárium üvegének.

– Óvatosan, kisfiam, még betöröd az orrod! – próbálja nyugtatni Malvin a másik medencéből. – Tudom, hogy ez most új neked, de nem kell félni, minden rendben lesz. Biztonságban vagy.

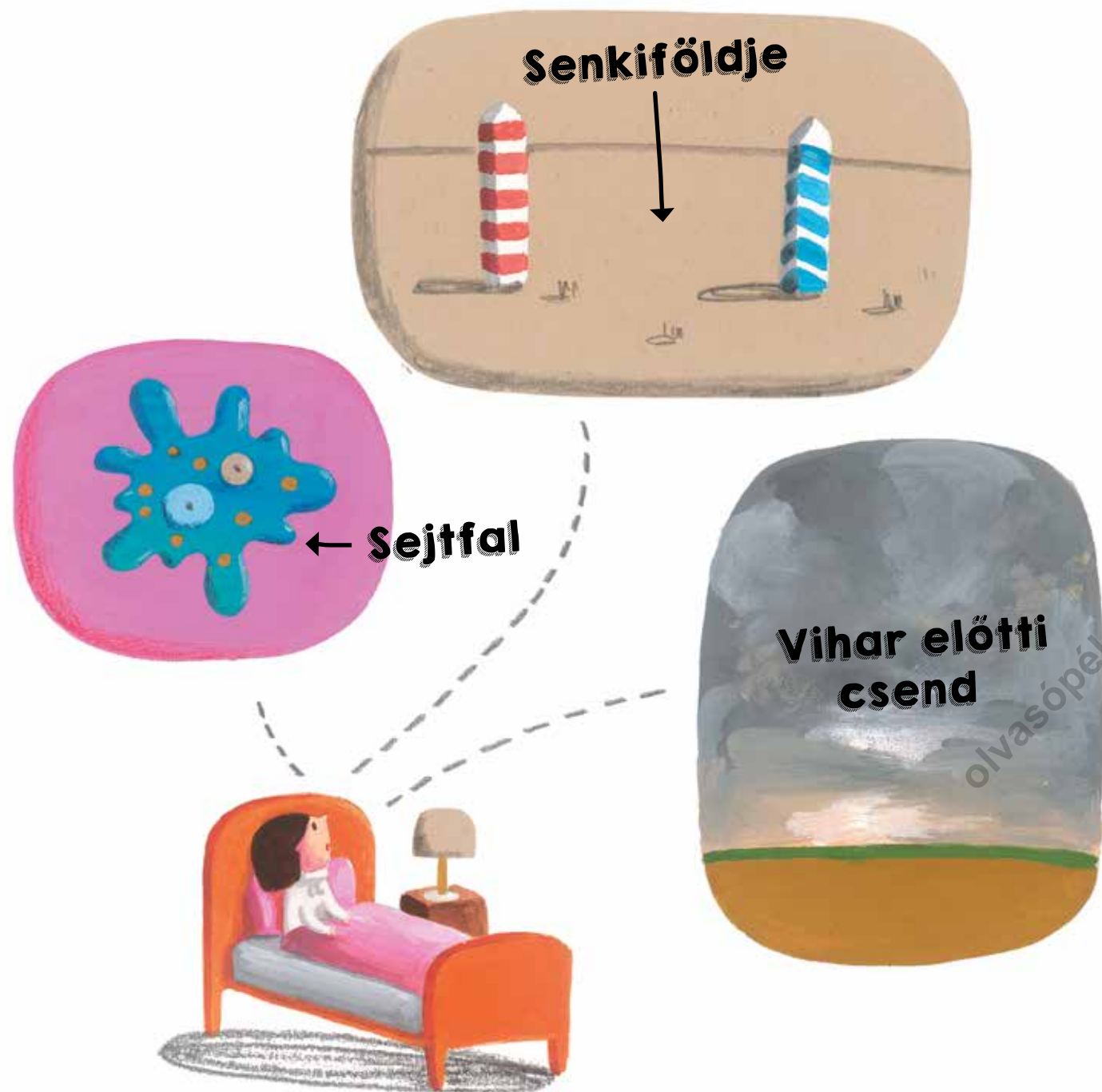
Fülöp szó nélkül megfordul, és úszni kezd az ellenkező irányba. Az állatok tanácstalanul bámulnak egymásra.

– Mekkora bunkó! – jegyzi meg Iván. – De majd én móresre tanítom!

Iván támadóállást vesz fel: az egész teste egy megfeszített íj. Gyorsan odaszaladok, és az üveghez nyomom a tenyerem.

– Iván, figyelj rám egy percre!

– Mindjárt, csak előbb megeszem ezt a kis foltos dögöt! – vicсорog a cápa.

– Kérlek, ne bánts! Beszéltem a papával. Nem kell visszamennem a tengerbe – hadarom.

Iván rám bámul.

– Soha? – kérdezi mohón.

– Egyelőre – mondom. – Ugyanúgy, ahogy nekem sem kell visszamenni az iskolába. Egyelőre.

A fehér cápa felmordul, és három gyors kört ír le a medencében, ami azt jelenti, mérlegeli az ajánlatot.

– Hát jó. De ha rámozdul a kajámra, megismeri a fogaimat! – morogja végül. Az akváriumok népe fellelegzik.

Egyelőre.

Az egyelőre bizonytalan szó. Azt jelenti: most még nem, talán később, de az is lehet, hogy hamarosan. És nem lehet tudni, mikor van az a később vagy az a hamarosan. Olyan, mint a senki földje két ország között. Mint az amőbák sejtfala a mikroszkóp alatt. Mint a vihar előtti csend.

Egy hete, két napja és tizenkét órája egyelőre nem járok iskolába. A mama minden este megkérdezi, hogy megyünk-e holnap, és én néha tényleg menni akarok, de reggelre mindig beteg leszek valamitől. Vagy a hasam fáj, vagy a torcom, vagy a fejem. Így aztán nem megyünk. Egyelőre.

A senkiföldje-napokat Fülöp megfigyelésével töltöm. Még mindig nagyon gyenge, és egyre furcsábban viselkedik. Hiába dobok neki halat, ügyet sem vet rá, ha szólok hozzá, nem válaszol, amikor pedig megpróbálom megsimogatni, ijedten távolabb úszik. Nem beszél az akvárium többi lakójával, és amikor szembe találkozik valamelyikükkel, először úgy csinál, mint aki verekedni akar, majd hirtelen az ellenkező irányba fordul.

– Délután jön a főorvos, és megvizsgálja – magyarázza a mama. – Ha ő sem talál semmit, vissza kell engednünk a tengerbe. Egy egészséges állat nem maradhat a klinikán.

– Olyan különösen viselkedik – jegyzi meg a papa. – Jó volna alaposabban kivizsgálni.

– Tudom – bólint a mama. – De kevés a hely és sok a beteg állat. Már egy papucsállatkát sem tudnánk felvenni.

Csak félig figyelek a felnőttbeszélgetésre. Azon töprengök, vajon Fülöp miért viselkedik ilyen furcsán. Talán nem is beteg, csak fél a többiektől? Vagy nem érti, mit akarnak tőle?

– Mondom én, hogy nem véletlen vetődött partra – tudálékoskodik Agy.

– Életképtelen szegény – teszi hozzá Inez.

– Az mindenesetre tényleg furcsa, hogy nem beszél senkivel – gondolkodik Malvin. – Egy árva hangot sem adott ki, mióta ismerjük.

**Egy árva hangot
sem adott ki, mióta
ismerjük.**

Erről eszembe jut, hogy négyéves koromig én sem beszéltem. Nem mondtam ki egyetlen szót sem. Se azt, hogy mama, se azt, hogy papa. Pedig tudtam, hogy így hívják őket, csak gondoltam, ők is tudják, akkor meg minek mondjam. Nem értem, miért kell folyton olyan dolgokról beszélni, amiket úgyis tudunk.

Az első szavam az volt, hogy lamantin. Azért kellett kimondanom, mert valami hülye gyerek azt mondta Pepére, hogy fóka. Én meg kijavítottam, hogy lamantin. Aznap este a mama meg a papa kibontott egy üveg pezsgőt, hangosan nevettek, és folyton a lamantint emlegették. Én meg átmentem Pepe medencéjéhez, és egyáltalán nem értettem, mi ebben a vicces.

Hirtelen támad egy ötletem. Odaülök a medence szélére, és megpróbálom magamhoz hívni Fülöpöt. Nagyon óvatos vagyok, de Fülöp így is szörnyen megremül, amikor megsimítom a hátát. Azonnal megpördül, és támadóállásba helyezkedik. Éppúgy, mint én, amikor Félix mögém lopakodott, és lekapta a fejemről a fülest.

Azt hiszem, most már mindent értek. Megmutatom a kezem Fülöpnek, majd lassan megsimogatom. Ezúttal nem húzódik el.

– A többiek aggódnak miattad – mondom neki. – Értem is mindig mindenki aggódik. Hogy miért nem játszom más gyerekekkel. Hogy miért nincsenek barátaim. A felnőttek néha olyan értetlenek tudnak lenni, komolyan.

Fülöp rám néz, és végre elfogad egy halat a kezemből.

Délután megérkezik a főorvos, a papa és a mama főnöke. Kiskorom óta félek tőle, mert szigorú a szeme és undorító levendulaszappan-szaga van, ezért inkább behúzodom az akváriumok mögé. Sokáig vizsgálja Fülöpöt, közben hümmög és latin szavakat mormol.

– Na? Mit mond a fődoki? – érdeklődik Inez.

– Azt mondja, Fülöpnek nincs semmi baja és visszamehet a tengerbe – tudósítok suttogva.

–Yesss! Úgyse bírtam a kis kukát! – pördül meg Iván.

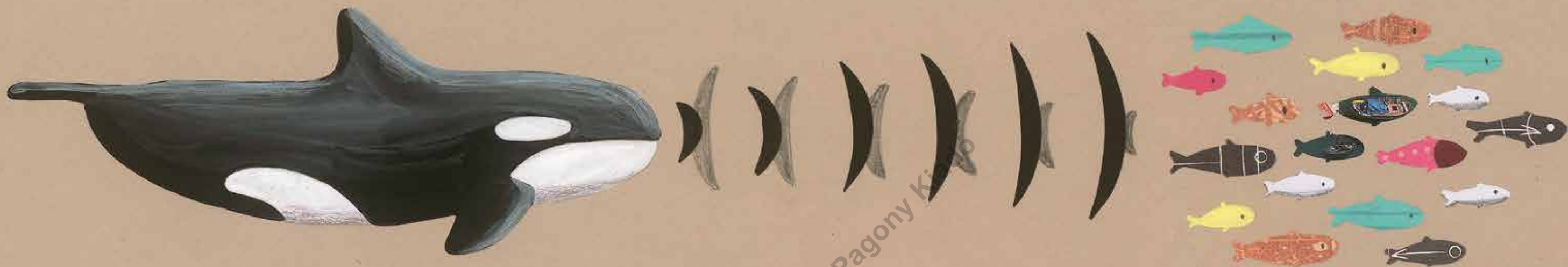
Összeszorul a torkom.

– Nem kuka – mondom végül. Nehezen jönnek a számra a szavak. – És igenis van baja, csak a főorvos nem érti. Ugyanaz a baja, mint nekem, csak fordítva.

– Hogyan? – kérdezi Malvin.

– Én mindent túl hangosan hallok – magyarázom. – Fülöp viszont szerintem nem hall.

- Persze hogy nem hal, mert emlős – kotyog közbe a tengeri csillag. – Ezt még én is tudom.
- Miből gondolod, hogy nem hall? – bámul rám Pepe.
- Mindig megijed, ha úgy nyúlok hozzá, hogy nem látja, hol vagyok.
- De hát a delfineknek a hallás a legfontosabb érzékszerve – jegyzi meg Agy. – Kiadnak egy hangot, és amikor visszaverődik, onnan tudják, hogy mi van előttük. Kaja, vagy másik állat, vagy...
- Hajócsavar – suttogja Iván, és önkéntelenül a hátára fordul.
- Akkor ha visszamegy a tengerbe, teljesen védtelen lesz! – fakad ki Malvin. – Meg fog halni!

A főorvos közben befejezte a vizsgálatot, és most utasításokat ad a papának és a mamának.

– Mivel az egyednek nincs betegsége, haladéktalanul vissza kell engedni a természetes élőhelyére – mondja ellentmondást nem tűrő hangon. – Ez a kórház már így is túlterhelt. Egyszerűen nem fér el.

– Emma, meg kell mondanod neki, hogy mi baja Fülöpnek – hadarja Malvin.

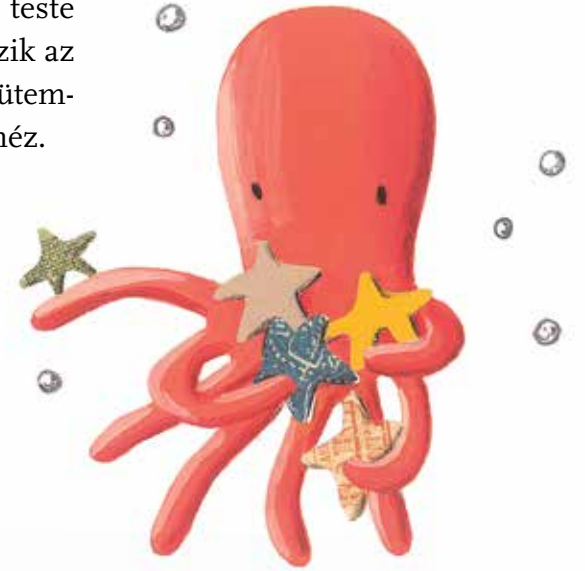
Tudom, hogy igaza van, de úgy érzem, mintha egyszerre fájdulna meg a hasam, a fejem meg a torkom. A lábam földbe gyökerezik, a szívem pedig olyan nehéz lesz, mint a kő.

– Nem megy – rázom a fejem. – Én nem tudok ennyit beszélni.
– De hát velünk is beszélsz – szól közbe Pepe.
– Az más. Titeket értelek.
– Nem kell értened őket – mutat rá Inez. – Ők értsenek meg téged!
– Majd a mama meg a papa kitalál valamit – próbálkozom. – Ők a felnőttek.
Én meg csak egy kis tengeri uborka vagyok, nem tehetek semmit – teszem hozzá gondolatban.
Agy hosszan néz rám, majd lemondóan meglebbenti a testét.
– Igazad van. A fődoki szerint Fülöpnek nincs itt elég hely. Semmiképp sem maradhatna.

- Igazad van. A fődoki szerint Fülöpnek nincs itt elég hely. Semmiképp sem maradhatna.

Az akvárium vize megtelik szomorúsággal. Pepe nagyot sóhajt, Inez bánatosan ingatja T alakú fejét, Malvin magához ölel néhány tengeri csillagot. Ebben a pillanatban Iván teste megfeszül, és elképesztő sebességgel úszni kezd. Elúszik az akvárium végéig, majd vissza, oda-vissza, egyre gyorsuló ütemben. Aztán hirtelen lefékez, és egyenesen a szemembe néz.
– Fülöp maradhat – mondja.
– Ezt meg hogy érted? – kapja fel a fejét Inez.
Malvin meghatottan felsóhajt.
– Én értem, hogy érti.

Iván még mindig engem néz.
– Mondd meg nekik, hogy meggyógyult a hátam, és visszamegyek a tengerbe!
Én is megmondanám, de engem nem hallanak.
– De Iván, te rettegsz a tengertől – szól közbe Inez. – Mindig azt mondod, hogy tele van veszéllyel meg iszonyattal!
– Fehér cápa vagyok, nem rettegek semmitől! – kiáltja Iván.
Gyorsan megkergeti Inezt, aztán újra felém fordul.
– Menj már, és mondd meg nekik, mielőtt meggondolom magam!

A főorvos éppen kezet nyújt a papának, amikor a parkolóban utolérem őket. A tenger felől erős szél támad, kiabálnom kell, hogy meghallják, amit mondani akarok.

– Tessék várni! Nagyon fontos! Életbevágó!
A főorvos rám bámul. Szúr a szeme és hányingerem van a levendulaszap-pan-szagtól. A torkomban hatalmasra nő a tengeri sün. Egy kis tengeri uborka szeretnék lenni, egy egészen kicsi, láthatatlan tengeri uborka.
– Mi a baj, Emma? – fordul felém a papa.
Belekapaszkodom a tekintetébe és nagy levegőt veszek.
– Fülöp nem hall semmit, ezért nem szabad visszaengedni a tengerbe, mert ott meghalna – hadarom. – De Iván felajánlotta, hogy visszamegy helyette.
A főorvos összehúzza a szemöldökét.
– Hogy mi? A fehér cápa felajánlotta...? Mi ez az ostobaság?
A papa leguggol hozzám, és a szemembe néz.
– Honnan gondolod, hogy Fülöp nem hall semmit?
Megvonom a vállam.
– Megfigyeltem.
A főorvos úgy néz rám, mint egy bolondra, de azért visszafordul a parkolóból.

Mi ez az ostobaság?

RES

A következő napokban alaposan megvizsgálják Fülöpöt, és kiderül, hogy igazam volt: tényleg baj van a hallásával. Ez az ő esetében azt jelenti, hogy a nyílt vízben nem tud se enni, se vadászni, se tájékozódni. Valószínűleg ezért szakadt el a családjától, és gabalyodott bele abba a hálóba.

– Ugye tudod, hogy megmentetted az életét? – mosolyog a mama, és pusztint nyom a homlokomra.

Elég nyálás, de nem törölöm le. Odabújok hozzá, és nagyon sokáig ölelem.

Egy héttel később Fülöp beköltözik egy speciális medencébe, Iván pedig elbúcsúzik a bandától.

– Kedves ápoltak! – kezdi ünnepélyesen. – Jó társaságban gyorsan megy a gyógyulás. Ne haragudjatok, ha olykor goromba voltam! Inez, bocsáss meg, hogy mindig elvettem a kajádat!

– Az én kajám a te kajád is – suttogja meghiúsult Inez, és minden bizonnyal elpirulna, ha a pörölycápák képesek lennének elpirulni.

– Mindannyian nagyon fogtok hiányozni! – mondja még Iván, és búcsúzóul meglendíti a farokuszóját.

Az állatok az üvegre tapadva integetnek neki.

Egy nyugodt kis öbölben engedjük el. Könnyedén siklik bele a vízbe, amelynek egészen más az illata, mint az akváriumnak. Tesz néhány båtortalant kört, majd visszafordul hozzám.

– Köszönöm, hogy a barátom lettél, Emma!

Hanyatt fekszem egy sziklán, és ráteszem a tenyerem a vízre.

- Reszkess
tenger,
jövök!

Iván aláúszik, hogy meg tudjam simogatni. Sima hátán ott a beforrt seb göcsörtös nyoma, amit a hajócsavar okozott.

– Félsz? – kérdezem egészen halkán, nem is szavakkal, csak a tenyeremmel, hogy ne hallja senki más.

– Egy kicsit – ismeri el Iván. – A tenger mély és félelmetes és kiismerhetetlen. De pont ettől izgalmas is!

Azzal lendületet vesz, és kihasználva egy jó áramlatot eltűnik a hullámok között. Még hallom, ahogy diadalmasan kiált egyet: – Reszkess, tenger, jövök!

Hétfő reggel felveszem az iskolatászkámat, és azt mondom, indulhatunk. A mama az úton végig fogja a kezem. Nem szólunk egy szót sem, csak a tenyerünkkel beszélgetünk. Ha villamos csilingel vagy autó dudál, azt mondja a keze: itt vagyok, vigyázok rád, ne félj! Így érkezünk meg az iskolához.

Amikor belépek az osztályterembe, egyszerre hallok meg minden hangot. Félix üvölt, Olivér horkol, Ádám lövöldözik, Mariann nyerít, Annamari a krétát húzgálja a táblán, a lányok vihognak. Egy ideig némán figyelem őket az ajtóból. Azt képzelem, az iskola egy akvárium, én pedig egy egészen kicsi tengeri uborka vagyok az akvárium fenekén.

Aztán összeszedem magam, és odalépek Félixhez. Darth Vader-es ragtapasz van a homlokán.

– Bocs a múltkoriért! – mondom nagyon halkán.

Meglepődik, rám bámul.

– Hát ööö... – motyogja. – Én is bocs! Asszem. Amúgy hol voltál két hétig?

– Hát... – mondom.

Hirtelen csönd lesz, és úgy érzem, minden szem rám szegeződik. Nem vagyok többé láthatatlan. Ivánra gondolok, kint a nyílt tengeren, és Fülöpre az akváriumban. Arra, hogy az ő hangjuk nem ér el a szárazföldre. Nekem kell beszélnem helyettük a halakról, delfinekről, bálnákról, polipokról, lamantinokról, tengeri csillagokról. A fehér cápáról, akinek az a dolga, hogy elkapja a zsákmányát, és nem az, hogy rettegjen a hajócsavaroktól. A rájáról, aki planktont eszik, nem műanyag bigyulákat. A bálnáról, aki nem tudja megkülönböztetni a nejlonzacskót a medúzától. Pedig tényleg nagyon-nagyon-nagyon utálok beszélni, különösen olyasmiről, ami egyértelmű. És legszívesebben egy kis tengeri uborka lennék az akvárium fenekén.

Lassan elszámolok magamban háromig.

Nagy levegőt veszek.

És elkezdek mesélni.

ISBN 978-963-587-143-8

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2022-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Gimesi Dóra, 2022
Illusztráció © Takács Mari, 2022

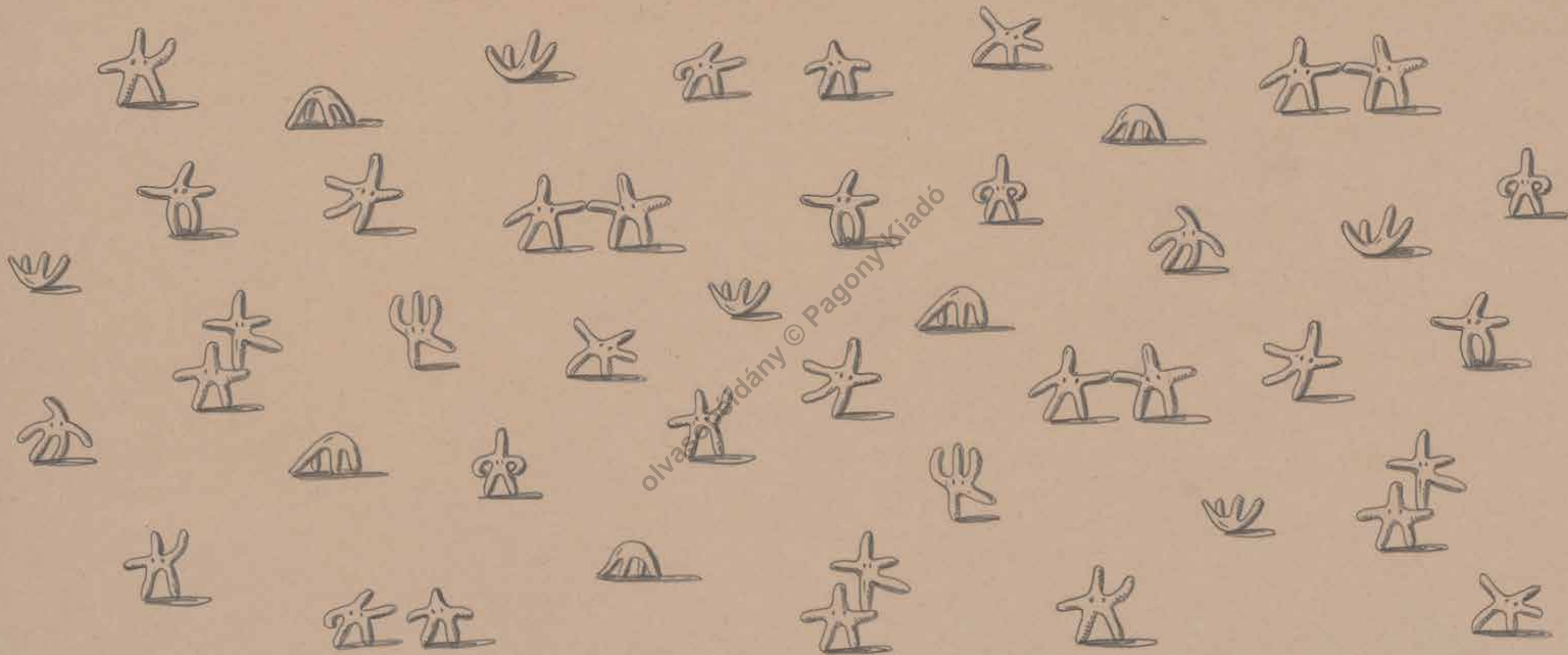
Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

olvasópéldány © Pagony Kiadó

A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

olvasópéldány © Pagony Kiadó